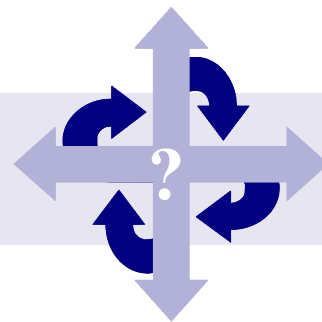
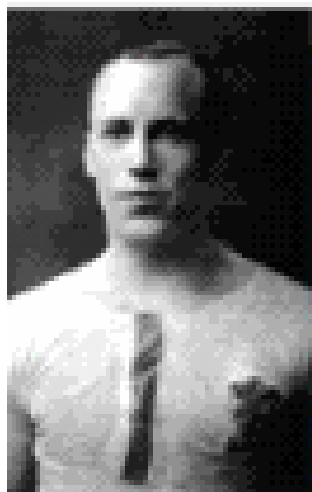

ORJENTACIJA

Životne price

Eric Liddell (1902 - 1945)

Škotski sin, ponos svoje domovine

Kako bismo razumjeli Erica Liddela, moramo znati da su u njegovo doba kršćani u Škotskoj poštovali dan Gospodnji. Nazivali su ga Gospodnji sabat. Nisu radili niti su se bavili ikakvim sportom, već su vjerno posjećivali bogoslužje. Trgovine su bile zatvorene, a vozila nisu prometovala izuzev u hitnim slučajevima. Za vjernike je to bio poseban dan posvećen štovanju i bogoslužju. Tko voli Gospodina, voli i njegov dan, smatrali su.

Eric je u svojoj petnaestoj godini donio najvažniju odluku u svome životu: primio je Isusa Krista kao svoga Gospodina i Otkupitelja. Čak i kad je postao strastveni atletičar, Gospodin mu je bio na prvom mjestu u životu.

Želio je zastupati svoju zemlju na olimpijskim igrama. Prigoda mu se ukazala 1924, kada je izabran za trku na 100 metara. Bio je ponosan, ali to se promijenilo kad mu je voditelj grupe otkrio da se trči u nedjelju. "Nije moguće, ma ne može biti", uzdisao je. Potražio je osamljeno mjesto i počeo se moliti. Kad je ustao, odluka je bila donesena: neće obečastiti Gospodina trčeći u nedjelju! Nakon što se za to doznalo, podigla se prašina: "Svoju ste zemlju ostavili na cjedilu! Vi ste izdajica!" Menadžer britanskog tima je vikao: "To ne možete učiniti!" On je sasvim mirno odgovorio: "Ja ne mogu trčati na dan Gospodnji."

„Koji mene
časte, ja ću
njih častiti“

Njegovo je povlačenje bilo udarna tema u novinama. Britanski sportski dužnosnici su bili bijesni. Novine su bile nemilosrdne osuđujući ga. Neki njegovi prijatelji su ga pokušali braniti, ali bez ikakva učinka. Omiljeni atletičar sada je bio crna ovca.

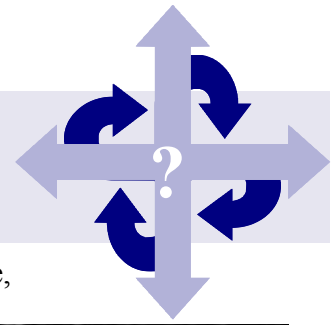
Eric je proučavao crnu ploču. Primijetio je da se trka na 400 metara ne održava u nedjelju. To, doduše, nije bila njegova disciplina, ali mogao je pokušati. Otišao je voditelju tima i zamolio ga za dopuštenje da trči na 400 metara. Suprotno uobičajenom postupku, menadžer se suglasio.

U preutrci je Eric pobijedio. Trčao je još jednom i pobijedio ponovno. Uskoro je bio u polufinalu, pa u finalu koje se smatralo najzanimljivijim događajem Olimpijskih igara.

Prije trke, maser tima je Ericu dao list papira. Eric je pročitao: "U knjizi nad knjigama piše: 'Koji mene časte, ja ću njih častiti'. Želim vam uvijek najveći uspjeh." U Bibliji se taj citat nalazi u *1. Samuelu 2,30*. Stih ga je pratio tijekom utrke. Jedan dužnosnik, htijući potaknuti britanski tim, rekao je u svome

ORJENTACIJA

govoru: "Jedino što vrijedi u životu jest držati se timskih pravila." To je, možda, bio ubod sa strane koji je ciljao na Erica, ali strijela je bila nedjelotvorna. Postojale su druge stvari koje su Ericu bile važnije.

Kada su trkači stali na mjesta, Eric je imao najlošije mjesto. K tome, temperatura je toga dana bila nepodnošljiva. Za svih dotadašnjih Olimpijskih igara nikada nije bila takva.

Ljudi su govorili da je Ericov stil trčanja grozan. Njegove ruke su veslale, šake su mu boksale po zraku, koljena su pumpala gore dolje, a glava je bila zabačena. Netko ga je usporedio s vjetrenjačom. Na 50 metara pred ciljem maksimalno se napregnuo kako bi povećao brzinu. Prešao je druge atletičare, osvojio je zlatnu medalju i postavio novi svjetski rekord.

Jedan od njegovih biografa piše: „Privukao je pozornost milijuna ljudi tako što je upropastio svoju šansu da osvoji zlato u trci na 100 metara - trci u kojoj je imao šanse pobijediti - i to stoga jer mu je jedno načelo njegove kršćanske vjere značilo više. Kada je, umjesto toga, neočekivano, pobijedio u trci na 400 metara, njegova mu je zemlja ležala pod nogama.“

Drugi, prominentni sportaš je rekao: „Bez ikakve sumnje, Eric je najveći sportaš kojega je Škotska ikada dala i to po utjecaju, primjeru i sposobnostima.“

Kasnije je postao misionar u Kini. Prije nego je otišao na brod, rekao je svojoj sestri: „Jenny, Bog me je stvorio s jednim ciljem - za Kinu, ali mi je dao i brzinu i dok trčim, osjećam njegovu radost.“

Kada su Japanci zauzeli Kinu, Eric je zarobljen i odveden u jedan koncentracijski logor.

“Eric je, od svih ljudi koje ja poznajem, najsličniji Kristu.”

Uvjeti su bili teški. Hrane i odjeće jedva da je bilo. Toaleti su bili neopisivi. Logor je na vidjelo iznosio ono najgore u ljudima. Mnogi zarobljenici su se svađali, posebno američki poslovni ljudi. Ali, svi su bili složni da je Eric drugačiji: "On tu, u logoru, odražava Gospodina, isto kao što je činio među Kinezima u Siochangu. Sklapa prijateljstva s odbačenim i prezrenim poslovnim ljudima, nosi ugljen slabima, podučava mladiće, spreman je prodati svoj zlatni sat i pokidati svoju posteljinu da bi napravio hokejsku palicu za dječake. To je taj isti Eric koji hoda okolo u šarenoj košulji načinjenoj od zavjesa i koji izgleda sasvim obično, uopće ništa posebno.”

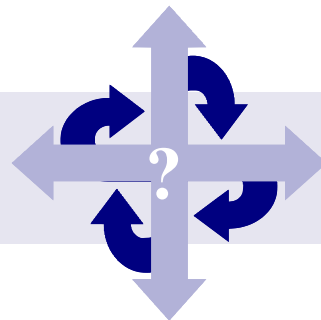
Jedna zatvorenica, ruska prostitutka, trebala je police. Nakon što ih je Eric izradio, izjavila je da je on prvi čovjek koji je ikada za nju išta napravio, a da ništa nije tražio zauzvrat.

Drugi zatvorenik je naglasio: “Nikada nisam čuo da je Eric izrekao ikakvu ružnu riječ.”
Treći je svjedočio: “Eric je, od svih ljudi koje ja poznajem, najsličniji Kristu.”

Nakon što je japanski vojnik primijetio da se Eric jednog jutra nije pojavio na prozivci, netko mu je objasnio da je umro prije nekoliko sati. Stražar se malo ustručavao, a potom je rekao: “Liddel je bio kršćanin, zar ne?” On sam nikada nije razgovarao s Ericom, ali je morao

ORJENTACIJA

vidjeti Krista u njemu.

Eric, pak, nije umro od posljedica brutalnosti. Imao je tumor na mozgu, a zdravstvena jedinica u logoru nije bila opremljena za liječenje tako teškog slučaja. Posljednje Ericove riječi, koje je uputio Annie Buchan, škotskoj medicinskoj sestri, bile su: "Annie, u pitanju je potpuna predaja."

Kada je ta vijest stigla do Glasgova, večernje vijesti su javile: "Škotska je izgubila sina koji ju je, svakim satom svoga života, ispunjavao ponosom."

Na pogrebu je Arnold Bryson, jedan od starijih misionara, ispričao sljedeće: "Jučer mi je netko rekao: 'Od svih muškaraca koje sam upoznao, Eric Liddle je bio onaj koji je svojim karakterom i načinom života najviše svjedočio Krista.' I svi mi, koji smo imali privilegiju bolje ga upoznati, suglasni smo s ovom ocjenom. Koja je tajna njegovog predanog života i dalekosežnog utjecaja? Apsolutno prepuštanje Božjoj volji koju je otkrio kroz Isusa Krista. Njegov je život bio pod Božjom vladavinom i on je slijedio svoga Gospodina i Učitelja bez sustajanja, potpuno se predajući i sa snažnom odlučnošću koja je ljudima pokazivala realnost i snagu istinske vjere."

Ova priča ima i svoj nastavak. Godine 1977 britanski filmski producent David Puttnam nabasao je na priču o pobjedi Erica Liddela na Olimpijskim igrama 1924. Puttnam je, neposredno prije toga, napravio film pod imenom *Ponoćni ekspres* koji je otkrivao najgore u ljudskoj prirodi. To je bio ciničan film koji mu je ostavio gorak okus. Uistinu je bio razočaran što je to bio hit u kinima. Pomislio je da će Ericova priča predstavljati duševni balans. Izjavio je: "To je karakter koji stoji za nešto više nego sam za sebe. On pretpostavlja službu Bogu svakom svjetskom uspjehu."

Tako je nastao film *Vatrene kočije*. Bio je to trenutačni uspjeh. Ljudi iz cijelog svijeta čuli su za mladića kojemu je čista savjest značila više nego zlatna medalja na Olimpijskim igrama, za poniznog škotskog altetičara koji je imao čvrsta uvjerenja i nije ulazio u kompromise.

Film je poželjeo veliki uspjeh. Ljudi su plakali vidjevši kako je Bog počastio jednog čovjeka koji je častio Njega. Njujorški filmski kritičar Rex Reed nazvao je film "jednom od najboljih vrpca koje su ikad proizvedene. On pokazuje duboke istine koje obuhvaćaju svijet i izražava osjećaje koji se kod današnjih, ciničnih normi, smatraju staromodnim."

Eric je 1924 dobio poznatu utrku. Pedeset i sedam godina kasnije, prikazan je film koji ga je častio kako nikad nije mogao ni pomisliti.

Orjentacija
P.P. 549
21000 Split
info@orjentacija.com
www.orjentacija.com